

Arrest

nr. 195 215 van 20 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE FAUW
Koude Keukenstraat 13
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. DE FAUW en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en 16 jaar oud te zijn. U bent afkomstig van het dorp Chergo Kalai, Bakhshi Pool in de buurt van de stad Peshawar (provincie Khyber- Pakhtunkhwa). Uw vader gokte en verloor veel land en geld. Een persoon genaamd F. stuurde hem een brief, waarin stond te lezen dat uw familie het huis moest ontruimen. Uw familie reageerde niet op deze brief. F. kwam met zijn groep naar uw huis en gooide alles buiten. Uw gezin verhuisde naar een kleiner huis. Uw vader gokte met de neven van T.K., dorpsoudere en parlamentslid van de Peoples Party. Bij een ruzie schoot uw vader Sa., een neef van T.K., in de voet.

Op een dag vielen personen uw huis aan en schoten zij uw oudste broer H. en uw zus M. dood. H. en M. werden naar het ziekenhuis gebracht. U raakte bewusteloos en werd ook overgebracht naar het ziekenhuis. Diezelfde nacht schoot uw broer S., zoon van B. en neef van Sa., dood. 3 dagen later gaf iemand uw vader het advies om de regio te verlaten omdat zijn leven in gevaar was. U, uw oudere broer Sy. en uw vader trokken naar Karachi (Sindh).

In Karachi verbleef u bij L., een vriend van uw vader. Op een dag keerde uw broer Sy. terug en vermoordde R., de oudste zoon van B. en neef van Sa.. Daarna keerde uw broer terug naar Karachi. De moord op R. werd aangegeven bij de politie. L. vernam dat de S. familie wist dat u, uw broer en uw vader in Karachi verbleven.

U verhuisde samen naar Sh., een handelspartner van uw vader in Quetta (Balochistan). Sh. weigerde geld te geven aan uw vader voor het gokken. Uw vader sloeg Sh.. Sh. lichtte uw vijanden in. Voor ze u kwamen zoeken, had u de plaats al verlaten.

U verhuisde samen naar K., een jeugdvriend van uw vader in Pindi (Rawalpindi, Punjab). K. ging meerdere keren naar T.K. om de vijandschap te doen bedaren. U werd uitgenodigd op de jirga [dorpsraad]. Uw broer gaf u een pistool en legde uit hoe u het moest gebruiken. Tijdens de jirga kwamen de vijanden en begonnen ze op u te schieten. In het gevecht schoot u op H.A., de broer van F.. U raakte bewusteloos. U werd gedurende 2 maanden op een onbekende plaats behandeld door een dokter. F. zei aan de mensen om u te vinden en te vermoorden.

Uw vader stuurde u en uw broer Sy. naar een vriend van hem in Afghanistan. U verbleef er enkele dagen. Uw broer keerde terug naar Pakistan om wraak te nemen.

In België had u een keer contact met uw broer. Hij liet u weten dat uw grootmoeder vermoord werd. Uw moeder en jongere zus en broer verhuisden naar uw tante. U weet niet waar uw vader en broer Sy. momenteel verblijven.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een document van het Rode Kruis neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ernstig wordt ondermijnd door **meerdere tegenstrijdigheden** in uw opeenvolgende verklaringen, met name in de fiche van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV), de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), de vragenlijst van het CGVS en het gehoor op het CGVS.

Ten eerste zijn uw verklaringen over de moord op uw broer en uw zus ten aanzien van het CGVS (vragenlijst CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS, p. 10) in strijd met uw eerdere verklaringen in de fiche van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, waarin duidelijk staat te lezen dat u 4 broers en 2 zussen hebt die bij uw ouders verblijven (fiche NBMV, "Familie"). Toen u werd geconfronteerd met de informatie in deze fiche, volhardde u in uw bewering dat er een broer en een zus van u werden vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit louter herhalen van uw meest recente verklaring is niet afdoende, gelet op het feit dat u eerder klaar en duidelijk had verklaard dat uw voltallige gezin nog steeds samenwoonde in Pakistan. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde moorden op uw broer en uw zus, die tot uw verdere problemen zouden hebben geleid.

Ten tweede legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw meest recente verblijfplaatsen in Pakistan. Terwijl u in het gehoor op het CGVS sprak over wekenlange verblijven in Karachi, Quetta en Punjab ten gevolge van de gebeurtenissen in uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 5), had u voor de DVZ laten noteren dat u van "geboorte tot vertrek" in uw eigen dorp had verbleven (verklaringen DVZ, punt 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aan dat u in de vragenlijst van het CGVS ook de overige verblijfplaatsen had vermeld (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze reactie biedt evenwel geen enkele uitleg voor uw eerdere verklaringen over uw onafgebroken in Chergo Kala op de DVZ. Indien u daadwerkelijk in de periode kort voor uw vertrek meerdere weken in andere steden zou hebben doorgebracht, kan men aannemen dat u deze plaatsen spontaan zou vermelden wanneer hieromtrent vragen worden gesteld. De vaststelling dat u geen enkele van deze beweerde plaatsen van verblijf hebt vermeld bij de DVZ tast de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten andermaal aan.

Ten derde bevatten ook uw verklaringen over de beweerde moorden die door uw broer zouden zijn gepleegd een opvallende tegenstrijdigheid. Terwijl u in het gehoor op het CGVS aangaf dat de zoon van B. werd vermoord door uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 25), had u eerder in de vragenlijst van het CGVS laten noteren dat B. zelf werd vermoord (vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze eerdere verklaring, behield u uw laatste versie en gaf u aan dat u in de vragenlijst van het CGVS problemen had gekend met de vertaler, een punt dat u ook eerder in het gehoor had aangehaald (gehoorverslag CGVS, p. 25, 2). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw

tegenstrijdige verklaringen te wijten zouden zijn aan de vorige vertaler. De vragenlijst van het CGVS bevat immers een overzichtelijk asielrelaas en maakt ook nergens melding van eventuele communicatieproblemen. Gelet op het feit dat de vragenlijst aan u en uw voogd werd voorgelezen, door u en uw voogd werd ondertekend en ten slotte ook aan u werd meegegeven in de vorm van een kopie (vragenlijst CGVS, p. 2; ontvangstbewijs vragenlijst), had u bovendien voldoende gelegenheden om eventuele misverstanden recht te zetten. In concreto stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in de vragenlijst van het CGVS zeer duidelijk hebt aangegeven dat B. werd vermoord en dat hij de neef is van T.K. is ("Hij heeft de neef van T.K., genaamd B., vermoord", vragenlijst CGVS, p. 2). Deze vastgestelde tegenstrijdigheid doet dan ook andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat ook de door u opgegeven chronologie een ernstige tegenstrijdigheid bevat. Daar waar u in het gehoor op het CGVS aangaf dat u na de 2e of 3e dag in Bakhshi Pool (Charsadda Road) naar de jirga was gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 27), had u in de eerdere vragenlijst van het CGVS laten noteren dat het vuurgevecht pas een maand na aankomst had plaatsgevonden (vragenlijst CGVS, p. 2). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u verklaard had dat u na het incident nog twee maanden was gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 27). Deze uitleg is om twee redenen niet afdoende. Ten eerste tonen uw verklaringen in de vragenlijst tot twee keer toe aan dat het bewuste incident pas een maand na aankomst zou hebben plaatsgevonden ("Daar verbleef ik ongeveer één maand. [...] Na een maand kwam de broer van B. [...] ", vragenlijst CGVS, p. 2). Ten tweede hebt u nergens in de vragenlijst aangegeven dat u na het vuurgevecht nog eens twee maanden in Pakistan zou zijn gebleven ("Ik schoot per ongeluk, de man stierf. Hierna nam mijn broer me naar Afghanistan", vragenlijst CGVS, p. 2). Gezien deze tegenstrijdige versies, kan het Commissariaat-generaal evenmin geloof hechten aan de beweerde aanleiding voor uw vertrek uit Pakistan.

Het Commissariaat-generaal besluit dat de bovenstaande tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds in zeer ernstige mate ondermijnen.

Daarnaast merkt het Commissariaat-generaal op dat u de door u aangehaalde feiten niet staakt met **documenten**. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, herkomst, asielrelaas en reisroute. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Gelet op het feit dat u zelf verklaarde dat u, uw broer en uw zus in een Pakistaans ziekenhuis zouden hebben verbleven, dat uw broer, uw zus en uw grootmoeder zouden zijn vermoord en dat er een aangifte bij de politie zou zijn gedaan, neemt het Commissariaat-generaal aan dat er in Pakistan documenten beschikbaar zouden moeten zijn om uw asielrelaas te ondersteunen. U legde echter geen enkel document voor ter staving van de door u aangehaalde feiten. Het Commissariaat-generaal kan geen geloof hechten aan uw bewering dat u vanuit België slechts een keer contact zou hebben kunnen maken met mensen in Pakistan, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste legde u incoherente verklaringen af over uw contact met uw gezin in Pakistan. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u vanuit België slechts een keer contact had gehad met uw broer, die op een onbekende plaats zou verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). Deze bewering stemt niet overeen met uw eerdere verklaring voor de DVZ, waarin u had aangegeven dat u uw ouders reeds twee keer had "gehoord" in België ("ik hoorde ze reeds 2 keer toen ik in BEL was", verklaringen DVZ, punt 15). Hiermee geconfronteerd, merkte u op dat u uw broer een keer had gehoord en dat de telefoon ook een keer had gerinkeld. Deze uitleg is niet afdoende, daar u bij de DVZ onder de rubriek "Ouders" had laten noteren dat u met hen contact had gehad, en dit twee keer. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u sinds uw vertrek nooit contact zou hebben gehad met uw ouders.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen in het gehoor op het CGVS amper moeite hebt gedaan om uw netwerk in Pakistan te contacteren en om documenten te laten opsturen. Gevraagd hoe u geprobeerd had om contact te maken met uw familie, merkte u op dat u constant op hetzelfde nummer probeerde te bellen (gehoorverslag CGVS, p. 13). U zou uw oudere broer slechts een keer aan de lijn hebben gehad en zou hem toen niet naar documenten hebben gevraagd, omdat u toen nog niet wist welk soort documenten u nodig had (gehoorverslag CGVS, p. 11, 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat u hoe dan ook via andere wegen verbinding had kunnen maken met uw netwerk in Pakistan. U gaf immers zelf aan dat u een gehuwde zus in de buurt van Bakhshi Pool en een tante in Peshawar hebt wonen (gehoorverslag CGVS, p. 9, 10). Bovendien zouden uw broers naar school zijn gegaan en zou uw vader een zaak in Bakhshi Pool hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder zou u net zoals uw broer en uw zus in een Pakistaans

ziekenhuis zijn opgenomen (gehoorverslag CGVS, p. 23, 24). Het Commissariaat-generaal neemt dan ook aan dat u via bovengenoemde verwanten, scholen, handelszaken en ziekenhuizen contact had kunnen leggen met uw netwerk en op die manier documenten had kunnen opvragen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u niet eens via uw bestaande Facebookaccount geprobeerd zou hebben om mensen in Pakistan te zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15). Dit totale gebrek aan interesse is bevreemdend, daar men van een persoon met een gegronde vrees voor vervolging zou verwachten dat hij zich zo snel mogelijk en op zoveel mogelijk manieren zou informeren over de penibele situatie waarin zijn gezin momenteel zou verkeren en dat hij zo ook de nodige documenten zou trachten te verzamelen ter ondersteuning van zijn eigen asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking, die stelt dat u waar nodig documenten dient voor te leggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Deze vaststelling doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Het door u voorgelegde document van het Rode Kruis kan de beoordeling van uw dossier niet in positieve zin doen ombuigen. Dit formulier van de dienst tracing kan immers geenszins aantonen dat u oprechte pogingen zou hebben ondernomen om uw familie in Pakistan te contacteren (cf. supra). Ter volledigheid merkt het Commissariaat-generaal nog op dat u in het gehoor op het CGVS verwees naar slaapproblemen, die u evenwel niet staafde met documenten. Er dient te worden opgemerkt dat eventuele medische attesten hoe dan ook niet kunnen bevestigen dat er een oorzakelijk verband zou bestaan tussen uw actuele mentale en fysieke toestand en de door u aangehaalde feiten in Pakistan.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkhwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling.

Verzoeker wijst erop dat er zich *"een aantal problemen voordeden met de tolk tijdens het invullen van de eerste vragenlijst van het CGVS"* en dat hij dit meermaals en uitdrukkelijk heeft aangegeven. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) uit het oog verliest dat *"de ganse administratieve papiermolen voor verzoeker als minderjarige zeer onoverzichtelijk was, waarbij verzoeker niet wist wat er hem nog te wachten stond"*. *"De incorrecte vertaling door de eerste vertaler kan er toe geleid hebben dat een aantal belangrijke elementen en nuances in het verhaal van verzoeker verloren zijn gegaan."* Verzoeker acht het frappant dat het CGVS wijst op een aantal vermeende tegenstrijdigheden, waarbij details worden uitvergroet, terwijl het net die details zijn die volgens verzoeker door de eerste vertaler niet correct werden vertaald met als gevolg dat verzoeker tijdens zijn interview zagezegd tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, *quod non* aldus verzoeker.

Vervolgens volhardt verzoeker in zijn stelling dat hij vier broers en twee zussen had die allen bij zijn ouders verbleven, *"met dien verstande dat er op een bepaald ogenblik 1 broer en 1 zus van verzoeker werden vermoord"*. *"Het zijn die nuanceverschillen die door de eerste slechte vertaler verloren zijn gegaan, en op basis waarvan het Commissariaat Generaal in zijn beslissing ten onrechte spreekt van tegenstrijdigheden."* Verder stelt verzoeker dat hij de vraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) oorspronkelijk had geïnterpreteerd als *"waar heeft u gewoond"* waarna hij enkel heeft gewag gemaakt van zijn *"thuis"*, zijn het dorp waar hij was geboren en getogen; van de diverse steden waar hij soms slechts enkele dagen of weken heeft verbleven, heeft hij in die context op dat ogenblik inderdaad geen melding gemaakt, aldus verzoeker. Dit toont volgens verzoeker aan dat *"het hier gaat om kleine nuanceverschillen die door de eerste gebrekkige vertaling verloren zijn gegaan, hetgeen uiteraard geen enkele afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het feitenrelaas zoals door verzoeker uitgebreid en gedetailleerd werd beschreven tijdens zijn interview bij het CGVS"*. Voorts wenst verzoeker te benadrukken dat hij op het ogenblik van de feiten een tiener was en nog steeds is en dat hij zwaar onder de indruk was van de diverse schietpartijen die hebben plaatsgevonden.

Verder voert verzoeker aan dat hij alle documenten heeft voorgelegd die hij in zijn bezit had en die hij kon meenemen tijdens zijn vlucht uit Pakistan. Hij stelt dat hij op dat ogenblik niet stilstond bij het feit dat hij beter een aantal aanvullende documenten had meegenomen. Hij stelt tevens dat hij thans al het mogelijke doet om opnieuw contact te leggen met zijn familie en/of vrienden tijdens hem een aantal aanvullende documenten te bezorgen *"die het ongelijk van het Commissariaat Generaal zullen bewijzen"*. Volgens hem spreekt het voor zich dat dit geen evidente onderneming is. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de mogelijkheid om via zijn Facebookaccount mensen in Pakistan te bereiken, wijst verzoeker erop dat het voor hem een raadsel is welke mensen het CGVS voor ogen heeft en op basis van welke gegevens het CGVS besluit dat iedereen in de nabije omgeving van verzoeker een Facebookaccount zou hebben en bereid zou zijn om in te gaan op zijn vragen. Hij

meent dat het CGVS bijzonder kort door de bocht gaat en niet op de hoogte is van recente berichten omtrent het gebruik van sociale media in Pakistan. Hij verwijst naar een artikel van juni 2017. *“Volledigheidshalve west verzoeker nog mee te geven dat hij bij het opstellen van huidig verzoekschrift nogmaals een afspraak heeft gemaakt bij TRACING in de hoop dat deze organisatie de locatie van een aantal familieleden/vrienden van verzoeker zou kunnen bevestigen, waarna verzoeker alles in het werk zou stellen om alsnog aanvullende documenten te bezorgen die zijn feitenrelaas zouden bevestigen.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“19.

Het Commissariaat Generaal heeft naast de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus, verzoeker eveneens de subsidiaire bescherming geweigerd:

24.

Verzoekster meent minstens in aanmerking te komen en voor subsidiaire bescherming ex. artikel 48/4 § 1 Vreemdelingenwet.

Indien rekening gehouden wordt met de herkomst van verzoeker en omwille van de huidige situatie in het land van herkomst dient verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toegekend te worden.

25.

De beslissing van het CGVS behelst in casu geen daadwerkelijk onderzoek naar het vluchtverhaal van verzoeker, doch beperkt zich tot het stellen dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico op vervolging.

De bevoegde overheid moet uitmaken of het bestaan van een risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn.

De bestreden beslissing vermeldt helemaal niets omtrent de objectieve gegevens van het land van herkomst zodat het maar zeer de vraag is of het CGVS ter zake enig onderzoek heeft gevoerd.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een persartikel (stuk 3).

Per drager brengt verweerder op 5 oktober 2017 samen met een aanvullende nota het rapport *“EASO. Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation”* van augustus 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een uitprint neer van e-mailverkeer tussen zijn voogd en de Dienst Tracing van het Rode Kruis (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Pakistan de schuldeisers van zijn gokverslaafde vader te vrezen met wie zijn familie in conflict kwam met verschillende doden langs beide kanten als gevolg. De Raad stelt vooreerst vast dat dit conflict berust op louter gemeenrechtelijke gronden en geen enkel verband houdt met één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Artikel 48/3, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. *In casu* blijkt nergens uit verzoekers verklaringen gedurende het gehoor bij het Commissariaat-generaal of uit het verzoekschrift dat de door hem aangevoerde vervolging zou zijn ingegeven door één van de in voornoemd artikel geciteerde gronden. De problemen die verzoeker kende in zijn land van herkomst vinden immers hun oorsprong in het feit dat zijn vader als gokverslaafde veel geld en land verloor en hierdoor in conflict kwam met een aantal schuldeisers. Deze feiten zijn van gemeenrechtelijke aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden.

Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd naar aanleiding van enkele schietincidenten waarbij zijn familieleden zijn betrokken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (a) de moord op zijn broer en zus, (b) zijn recente verblijfplaatsen in Pakistan, (c) de moorden die zijn broer zou hebben gepleegd, en (d) de chronologie van zijn asielrelaas; (ii) hij de door hem aangehaalde gebeurtenissen niet staaft met documenten, terwijl geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij geen contact meer kan maken met zijn netwerk in Pakistan; en (iii) het door hem voorgelegde document van het Rode Kruis (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in enkele van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo stelt verzoeker dat er tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) problemen zijn geweest met de tolk en dat hij hierop heeft gewezen tijdens zijn gehoor op het CGVS. Verzoeker verliest echter uit het oog dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat de vragenlijst aan verzoeker en zijn voogd werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij toen geen enkele opmerking maakte met betrekking tot de vertaling of de inhoud van zijn verklaringen. Middels zijn handtekening bevestigde hij bovendien uitdrukkelijk dat de in de vragenlijst vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat de tolk tijdens het interview op de DVZ Dari sprak en woorden in het Dari gebruikte waardoor hij het niet allemaal heeft gevolgd. Tevens antwoordde hij op de vraag of hij tijdens zijn interview op de DVZ alle redenen heeft vermeld waarom hij Pakistan verliet, als volgt: *“Ze vroegen me niet veel vragen, gewoon oppervlakkig vroegen ze, het was niet in detail.”* en *“Ja.”* (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Indien verzoeker en zijn voogd werkelijk meenden dat er tijdens het interview op de DVZ vertaalfouten werden gemaakt, had verzoeker dit op dat moment tijdens het gehoor kunnen melden, doch hij liet dit na. Op dat moment hadden verzoeker en zijn voogd immers ruimschoots de tijd gehad om verzoekers verklaringen zoals opgenomen in deze vragenlijst grondig te controleren; de vragenlijst werd op de DVZ ingevuld op 10 augustus 2016 terwijl het gehoor op het CGVS plaatsvond op 10 juli 2017. Waar verzoeker erop wijst dat *“de ganse administratieve papiermolen voor verzoeker als minderjarige zeer onoverzichtelijk was, waarbij verzoeker niet wist wat er hem nog te wachten stond”*, dient vastgesteld dat uit het administratief dossier (stuk 9A) blijkt dat op 1 augustus 2016 aan verzoeker een voogd werd toegewezen door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, terwijl het interview op de DVZ plaatsvond op 10 augustus 2016. Aldus had verzoekers voogd voldoende tijd om

zijn pupil te informeren met betrekking tot het verloop van verzoekers asielprocedure, waaronder het interview op de Dienst Voogdij. Tevens dient opgemerkt dat verzoeker nooit eerder melding maakte van het feit dat het verloop van de asielprocedure en de administratie die hierbij komt kijken voor hem niet duidelijk waren, zodat het niet meer dan een loutere *post factum*-verklaring betreft.

Verder stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij volhardt in zijn verklaring dat hij vier broers en twee zussen had die allen bij zijn ouders verbleven, *“met dien verstande dat er op een bepaald ogenblik 1 broer en 1 zus van verzoeker werden vermoord”*. Verzoeker komt hier evenwel niet verder dan het op een gekunstelde *post factum*-wijze trachten te verzoenen van zijn opeenvolgende, tegenstrijdige verklaringen. Uit het administratief dossier (stuk 10) blijkt wel degelijk dat verzoeker bij het invullen van de “Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling” verklaarde dat hij vier broers en twee zussen had, die allen bij zijn ouders woonden. Dat hij later bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ en tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaart dat één broer en één zus werden vermoord, valt hiermee niet te rijmen. Geenszins kan dit worden beschouwd als *“nuanceverschillen”*, zoals verzoeker tracht voor te houden in zijn verzoekschrift.

Wat betreft zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België, voert verzoeker aan dat hij de vraag tijdens het interview op de DVZ naar deze verblijfplaatsen had begrepen als de vraag “waar hebt u gewoond?” waarop hij enkel gewag maakte van zijn “thuis”. Verzoeker betoogt voorts in zijn verzoekschrift dat hij in die context dan ook geen melding had gemaakt van de diverse steden waar verzoeker enige tijd verbleven had alvorens naar België te komen omdat hij dergelijke schuilplaatsen en onderduikadressen niet associeert met het woord thuis. Verzoeker kan niet dienaangaande geenszins overtuigen waar hij stelt dat het hier zou gaan om *“kleine nuanceverschillen die door de eerste gebrekkige vertaling verloren zijn gegaan”* (zie ook *supra* in verband met de voorgehouden vertaalproblemen bij het invullen van deze vragenlijst).

Waar verzoeker erop wijst dat hij ten tijde van de voorgehouden feiten nog een tiener was en zwaar onder de indruk was van de diverse schietpartijen, dient erop gewezen dat verzoeker meent naar aanleiding van deze schietpartijen internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze schietpartijen informeert en ze aan de hand van coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aannemelijk weet te maken, *quod non*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Verzoekers minderjarigheid staat er overigens niet aan in de weg dat ook van hem mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij alle documenten heeft voorgelegd die hij in zijn bezit had en kon meenemen tijdens zijn vlucht uit Pakistan. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had verzoeker immers enkel een document van de Dienst Tracing van het Rode Kruis voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), hetgeen hij in België bekwam. Ter terechtzitting legt verzoeker e-mailverkeer neer tussen zijn voogd en de Dienst Tracing van het Rode Kruis (rechtsplegingsdossier, stuk 12), dat evenmin kan worden beschouwd als een stuk dat hij kon meenemen tijdens zijn vlucht uit Pakistan. Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt welke “mensen” verzoeker zou kunnen aanspreken via zijn Facebookaccount, dient erop gewezen dat de bewijslast *in casu* in beginsel bij verzoeker ligt en dat het niet aan het CGVS of aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Bovendien wordt er bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds

gewezen op het belang van het voorleggen van documenten waarbij wordt benadrukt dat verzoeker al het mogelijke moet doen om stukken te bekomen (administratief dossier, stuk 11). Aangaande het persartikel toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift (stuk 3) dient vastgesteld dat dit handelt over de strijd tegen blasfemie op sociale media in Pakistan, zodat geenszins kan worden ingezien op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben op de mogelijkheid voor verzoeker om via zijn Facebookprofiel zijn netwerk in Pakistan te contacteren en/of mobiliseren teneinde documenten ter staving van zijn asielrelaas te kunnen bekomen. Hoe dan ook, verzoeker verklaarde zelf dat er, nadat zijn broer een moord had gepleegd en op een ogenblik dat hij nog in Pakistan verbleef, een klacht werd neergelegd bij de politie tegen zijn familie. Dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs kan neerleggen omtrent zijn identiteit en nationaliteit, noch van de overlijdens van zijn familieleden die naar aanleiding van het conflict omkwamen noch van de klachten die werden neergelegd naar aanleiding van de moorden door hem en zijn familie gepleegd ondermijnt dan in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt, *quod in casu*.

Betreffende het document van de Dienst Tracing van het Rode Kruis (administratief dossier, map 'Documenten') en het e-mailverkeer tussen deze Dienst en verzoekers voogd (rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt enkel dat verzoeker via de Dienst Tracing tracht zijn familie op te sporen. Hieruit kan evenwel geen enkel bewijs voor de in het kader van zijn asielrelaas aangevoerde feiten worden afgeleid.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkhwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk

verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Uit de hiervoor geciteerde analyse blijkt dat verzoekers stelling dat de bestreden beslissing helemaal niets vermeldt omtrent de objectieve gegevens van het land van herkomst niet kan worden bijgetreden. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt verder dat voormelde analyse heden nog steeds correct is. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 11) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.4. Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Pakistan een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER